

Zgodovina NTZS

Zgodovino slovenskega namiznega tenisa lahko časovno razdelimo na štiri 4 obdobja: od začetkov leta 1924 v Murski Soboti do zadnjega svetovnega prvenstva pred drugo svetovno vojno v Kairu leta 1939, na medvojno obdobje in žrtve med športniki, na povojno obdobje v okviru takratne Jugoslavije in na samostojnost slovenskega namiznega tenisa od prvega nastopa na evropskem prvenstvu leta 1992 v Stuttgartu do danes.

Začelo se je pri Nemčevih v Murski Soboti

Leta 1924 je v Mursko Soboto prišel na počitnice iz Budimpešte študent medicine **Györi Koloman**. S seboj je prinesel za tiste čase nenavadno prtljago – okrogle lesene lopatke, prekrite z gumijem, in bele celuloidne žogice. Tako so v **Murski Soboti** kot prvi v Sloveniji odkrili takratno novo igro – **pingpong**. Njegova zibelka je bila **pri Nemčevih doma**.

Zibelka slovenskega namiznega tenisa je bila doma pri Nemčevih.

“Začeli smo kar na kuhinjski mizi, dokler ni domači mizar naredil prave mize, po vseh ‘regelcih’, jih zeleno pobarval in belo obrobil,” se spominja tistih časov **Janez Nemec**, doktor prava in zaslužni profesor mariborske univerze, večni mladenič, kot so ga imenovali prijatelji. In ker so imeli novost pri Nemčevih, so jo morali imeti tudi pri Nadaijevih in pri Valyjevih. *“Pingpong, žal, ni bil dostopen vsem, saj so bile žogice po štiri takratne dinarje, za ta denar pa se je dobilo kar 16 žemljic. Midva z bratom Ludvikom sva imela to rednost, da nama žogic v očetovi trgovini ni bilo treba kupovati, ampak sva jih dobila, kadar sva jih potrebovala,”* pripoveduje Janez Nemec, ki je skrbno hranil tudi zapiske, izrezke iz slovenskih, nemških, hrvaških in srbskih časnikov o začetkih namiznega tenisa.

Med počitnicami v madžarskem Körmendiju leta 1926 sta brata Nemec zelo napredovala, saj sta lahko vsak dan igrala v tamkajšnjem klubu. Lopar sta začela držati kot peresnik, saj je bil penholder takrat običajna drža (pozneje je izginila in se spet množično pojavila v začetku petdesetih let, ko so v mednarodno areno prišli najprej Japonci in za njimi še Kitajci; penholderju je bil na primer zvest do konca športne kariere Žarko Dolinar, skupaj z Vilimom Harangozom prvi jugoslovanski svetovni prvak). Kakšna je pravzaprav naša stvarna moč, so se spraševali soboški fantje.

In tako je četverica, brata Nemec, Nadai in Valyi, leta 1928 sedla na vlak in se odpravila na dolgo potovanje z vlakom v Čakovec. Tam jih je v kavarni Legenstein (Geza Legenstein je bil že znan igralec v takratni kraljevini Jugoslaviji) čakala množica radovednežev, ki so bili prepričani, da bodo domači igralci na hitro odpravili Sobočane. Toda, gostje so presenetili z odlično igro, brata Nemec sta premagala vse štiri Čakovčane, vključno z Legensteinom, deveto točko si je priboril Ernest Nadai. In tako se je prvi uradni dvoboj slovenskih igralcev v zgodovini končal z zmago 9:7. **Letnico 1928** si je zato slovenska namiznoteniška organizacija izbrala kot uradni začetek pingponga na Slovenskem.